

Praktijkhoudend huisarts

Els Struijk

‘Het leuke aan een solopraktijk vind ik dat je het hele plaatje voorbij ziet komen’

In de rubriek In Beeld zet HuisartsenService iedere editie een eerstelijnszorgverlener in de spotlight. Deze keer is dat Els Struijk, solo praktijkhoudend huisarts in Huisartspraktijk Struijk in Emmen.

Van Delfzijl naar Amsterdam en weer terug naar het noorden. Het noorden bleef trekken?

“Jazeker. Ik ben geboren in Delfzijl en had daar een hele fijne jeugd. Toen ik ging studeren in ‘de grote stad’, Amsterdam in mijn geval, was dat geweldig. Het voelde als een positieve cultuurschok. Maar ik verlangde weer terug naar waar ik vandaan kwam. De huisartsopleiding in Groningen voelde als een logische stap, om voor mij als noorderling weer terug te gaan naar waar het allemaal begon. Na mijn huisartsopleiding in Groningen en zo’n elf jaar waarnemen ben ik sinds vier jaar solo praktijkhouder vanuit Huisartspraktijk Struijk in Emmen. De samenwerking met mijn collega’s en de fijne hagro (huisartsengroep) van zes mensen die ik om me heen heb, is heel erg prettig. Ik werk viereneenhalve dag en mijn man is huisman, samen hebben we drie kinderen”

Huisman, dat hoor je niet zo vaak!

“Wij hebben daar heel bewust voor gekozen. Op die manier creëren we thuis rust en regelmaat en is alles goed verdeeld. Als vrouw kun je ook gewoon fulltime werken. En doordat ik een halve dag per week vrij heb, geeft dat ook ruimte voor ontspanningsmomenten. In het begin was een solopraktijk best even wennen. Je moet elkaar natuurlijk leren kennen en alle processen in kaart brengen. Dat moet je allemaal gaandeweg leren. Ook de patiënten leer je steeds beter kennen en die waarderen het weer heel erg dat ze een vast aanspreekpunt hebben. Het grappige is dat we in Emmen in totaal vier solopraktijken hebben, allemaal gerund door vrouwen. We doen samen nascholingen, nemen elkaar over tijdens vakanties en kunnen op elkaar terugvallen. Het voelt hier in Emmen als een warm bad.”

Wat vind je het leukste aan je vak?

“Als de dag begint heb je geen idee wat er allemaal voorbij zal komen. Elk kwartier is anders. Ik vind het een

heerlijk vak, dat tegelijk ook moeilijk te doorgronden blijft. Je bent als een havik, je observeert maar herkent niet alles. Het leuke aan een solopraktijk vind ik dat je het hele plaatje voorbij ziet komen. De jongedame bij wie je een spiraal hebt verwijderd, zie je vervolgens zwanger, om daarna op kraamvisite te gaan thuis en nog weer later zie je de peuter. In de spreekkamer kun je de tijd nemen voor je patiënten. De lijnen met het Treant ziekenhuis hier zijn kort, zowel met de spoeddienst als de huisartsenpost, dat is erg prettig. Op straat moet ik varen op mijn klinische blik... dat blijft altijd spannend. Naarmate je ouder wordt krijg je steeds meer vertrouwen in je eigen inschattingsvermogen. Het is een mooi én pittig vak met vele facetten. Wel vind ik het jammer dat altijd nog veel vrouwen kiezen voor een parttime dienstverband, want dit komt de continuïteit mijns inziens vaak niet ten goede.”

‘Ik vind het jammer dat veel vrouwen kiezen voor een parttime dienstverband, want dit komt de continuïteit vaak niet ten goede’

“Naast mijn drukke baan zoek ik thuis ontspanning, samen met mijn gezin. Lekker buiten en in de tuin, zwemmen of een legpuzzel maken. En ik ga graag naar rommelmarkten, even snuffelen. Ik vind het ook altijd een mooie bewustwording, dat niet alles nieuw hoeft te zijn.”

Tegenwoordig run je een bedrijf als praktijkhouder, hoe gaat dit jou af?

“Er drukt een enorme papierlast op de schouders van de huisarts. Er zijn te veel paarse krokodillen; het zou fijn

zijn als het ons wat makkelijker gemaakt zou worden. Pas moesten we grieprikken midden in de nacht aanvragen, dat snap ik echt niet. De zorg staat onder grote druk en alles wordt ook steeds maar duurder. We moeten het rendabel houden met elkaar én leuk! We willen goede zorg leveren, samen met de tweedelij, maar de 24-uurs maatschappij waarin we leven is veeleisend. Toch denk ik dat het goed mogelijk is, ik bewijs dat ook. Je hoeft niet alles alleen te doen als je het even niet meer weet. Je kunt hulptroepen inschakelen zoals in mijn geval de fysiotherapeut in ons verzamel pand, de apotheker, collega’s. Maar ook de VNVA – de Vereniging van Nederlandse Vrouwelijke Artsen. Ik ben nu 20 jaar lid van VNVA Noord Nederland, waarvan 15 jaar in een bestuursfunctie. De VNVA brengt vrouwelijke artsen samen. Elk jaar wordt onder andere de Els Borst Prijs uitgereikt, aan vrouwen die zich buitengewoon inzetten voor de gezondheidszorg en de positie van de vrouwelijke arts.”

(Dit jaar ging de prijs naar longarts drs. Wanda de Kanter - red.)

“Deze grote groep vrouwen is inspirerend maar tegelijk een vangnet. Ook jongeren hoeven het wiel niet opnieuw uit te vinden, het is al uitgevonden door de vrouwen voor ons.

Je kunt via de VNVA trainingen volgen, vergaderingen en symposia bijwonen, met mensen spreken die veel ervaring hebben of in de top zitten.

Vragen als ‘Hoe voelt het om een praktijk te hebben’, of ‘Hoe blijf je bij én gezond’ worden beantwoord door vrouwen die ons voorgingen, allemaal helpen en inspireren we elkaar. Tijdens

‘De Vereniging van Nederlandse Vrouwelijke Artsen brengt vrouwelijke artsen samen en vormt een inspirerend vangnet’

mijn huisartsopleiding vroeg men zich regelmatig af ‘hoe ik toch aan al die connecties en onderwerpen kwam’. Ik studeerde dan wel in Groningen, maar dat wilde niet zeggen dat ik geen hoogleraar uit Nijmegen sprak, via de VNVA dus. Tijdens bijeenkomsten kun je met iedereen spreken, je voelt niet wie hoger of lager staat. Het zijn gewoon leuke vrouwen met hetzelfde doel voor ogen: zorg goed voor je patiënt en jezelf en maak er wat moois van. Ik kan altijd op hen terugvallen.”

Hoe kijk je naar de toekomst?

“Privé probeer ik de kinderen een wijze opvoeding te geven en ze bewustwording mee te geven over een goed draaiende maatschappij. Maar ook dat je wat van je leven kunt maken, waar je ook vandaan komt. Mijn opa en mijn vader waren scheepsbouwers. Ik heb een hele fijne kindertijd gehad, maar financieel was er niet de ruimte om de vier kinderen te ondersteunen tijdens de studies. In mijn studententijd betekende dit dat ik een studiefinanciering had en een lening, want ik kon er niet bij werken. Om me heen hadden veel andere studenten al dure auto’s of ze gingen op luxe vakanties, ik had moeite om boeken te kopen. Voor mij heeft het er juist in geresulteerd dat ik in de spreekkamer nog meer respect heb voor mensen die minder hebben. Je kunt niet aan de neus van iemand zien welke sociale achtergrond iemand heeft, dat maakt ook de dokter. Ik ben een rustige dokter met veel ervaring en dat breng ik mee.

“Met mijn werk als huisarts en praktijkhouder hoop ik lekker zo door te kunnen gaan en over een jaar of 20 op een leuke manier af te zwaaien. Dat ik heb kunnen genieten met een mooi vast team. Hopelijk volgen er meer vrouwelijke praktijkhouders, ook door verhalen zoals dat van mij. Want waarom zou je het niet doen, je kunt het altijd proberen. Je kunt nu kennismaken met veel vrouwen die het al doen of gedaan hebben via de VNVA en kijken wat bij jou past. We moeten het toch echt met z’n allen gaan doen!”

